

en lille brist af
medstandsbevægelsen

det var i de berøgede augustdage der
pludseligt skete noget i brostrøgsgade, Palmes-
tobaksvej, ja, over hele byen. Der kom
en kolossal menneskestre marcherende i
uordenlige rekker med en i spidsen, iført
en mørk frakke daskende over sig og med
en stor gælb eller kæg i hånden. Vi stannede
hede sammen på fortovene og Trappeterrene
for at se, hvad det foregik og hvorfor. —
De standsede ved Mælkeudsalget,
smadrede uden, stannede ind i butik-
ken og stuen, kastede et poleret chatol ud
af vinduet, derefter et poleret bord, stole, bil-
leder, vaser — alt indbo lå kærst og
masse på fortov og gade. Konferensen kom
over mod nord byerne og standsede ved
mig, jeg kendte ham ikke, og ventede
på, hvad han ville sige, og hvem han
var. Jeg var ikke rigtig glad ved situationen
for i stuen boede en ung mule, han havde
et hagekors hængende, vi havde fået det
at vide, og jeg havde også talt med ham,
han var bange og tog også en lige næk for-
di han ikke turde bo i sin lejlighed,

malerne kendte ham, men det lod til at han
kun var en medlems, og han sagde selv at
han ikke ville deltage i voldsvornheder. —
lederen af kolonnen spurgte om der i gaden
var nogle mere til sydselvederen fra mejeriet,
"der er eben oppe på palmetorrey, en hånd-
værksmester eller lille fabrikant", men I skulde
tale med ham først og undersøge det, for
måske er det kun rygter. — Det gjorde de
så, og manden indvornede at han sym-
patisered men ellers ikke deltog, og lovede
at holde sig i ro. — Tyskerne blandede
sig ikke i den dags voldsvornheder, når
det kun gik ud over danske magister. —
Bidi sovde hvor datteren over til mig,
hvor enden stod på trappestegen, hun var
oprevet, og jeg trak hende med over til bu-
sets gæst. Hun havde en regning med,
og sagde at hendes far mente det var min
skyld altsammen, at det var mig, der havde
omvist kolonnen, hvor de skulle gå hen.
Så kunne hun sige til hendes far at det
var usandt, jeg havde ikke haft samle over
at han var sydselveder, og havde aldrig

haft forbindelse med nogle af dem, der havde
været med til urolighederne — jeg gik op
og hentede pengene til hende, og sendte
hende væk, jeg var ikke interesseret i at
få mit arbejde ødelagt ved nogle Terrorhand-
linger, der ikke kom mig ved, og som var
del af borgerkrigen og afstand fra —
Heribestyreren og hans familie flygtede op på
anden sal, og fandt ly der til de næste dage
til København med Mattoget. Næste dag
talte jeg med den familie, der havde taget
sig af dem, indtil de rejste, de var ikke
magister, men synes det var synd, at de har-
de fået hele deres hjem slået i stykker og
stykker, og hvor skulle de være, indtil de
kunne komme væk. — Modstandsbevæ-
gelsen ~~forbød~~ øjeblikkelig standsming af Ter-
ror, og det holdt op. —

1
på bød

Erindringer – En lille kvist af modstandsbevægelsen

Det var i de bevægede augustdage der pludselig skete noget i Christiansgade, Palnatokesvej, ja over hele byen. Der kom en kolonne mennesker marcherende i uordenlige rækker med en i spidsen, iført en mørk frakke daskende om sig og med en stor gren eller kæp i hånden. Vi stimlede sammen på fortovene og trappestenene for at se, hvad der foregik og hvorfor. De standsede ved mælkeudsalget, smadrede ruden, stormede ind i butikken og stuen, kastede et poleret chatol ud af vinduet, derefter et poleret bord, stole, billeder, vaser – alt indbo lå knust og mast på fortov og gade. Anføreren kom over mod vort hjørne og standsede ved mig, jeg kendte ham ikke, og ventede på, hvad han ville sige, og hvem han var. Jeg var ikke rigtig glad ved situationen for i stuen boede en ung maler, han havde et hagekors hængene, vi havde fået det at vide, og jeg havde også talt med ham, han var bange og tog også en uge væk fordi han ikke turde bo i sin lejlighed. Malerne kendte ham, men det lod til at han kun var medløber, og han sagde selv, at han ikke ville deltage i voldsomheder. Lederen af kolonnen spurgte om der i gaden var nogle mage til syssellederen fra mejerriet, ”Der er en oppe på Palnatokesvej, en håndværksmester eller lille fabrikant, men I skal tale med ham først og undersøge det, for måske er det kun rygter.” Det gjorde de så, og manden indrømmede at han sympatiserede, men ellers ikke deltog, og lovede at holde sig i ro – Tyskerne blandede sig ikke i den slags voldsomheder, når det kun gik ud over danske nazister.

Lidt senere kom datteren over til mig, hvor vi endnu stod på trappestenen, hun var oprevet, og jeg trak hende med om til husets gavl. Hun havde en regning med og sagde at hendes far mente det var min skyld alt sammen, at det var mig, der havde anvist kolonnen, hvor de skulle gå hen. Så kunne hun sige til hendes far, at det var usandt, jeg havde ikke haft anelse om at han var syssellederen, og havde aldrig haft forbindelse med nogle af dem, der havde været med til urolighederne. Jeg gik op og hentede pengene til hende, og sendte hende væk, jeg var ikke interesseret i at få mit arbejde ødelagt ved nogle terrorhandlinger, der ikke kom mig ved, og som var del af bevægelsen tog afstand fra.

Mejeribestyreren og hans familie flygtede op på anden sal, og fandt ly der til de kunne tage til København med nattoget. Næste dag talte jeg med den familie, der havde taget sig af dem, indtil de rejste, de var ikke nazister, men syntes det var synd, at de havde fået hele deres hjem slået i

stumper og stykker, og hvor skulle de være, indtil de kunne komme væk. Modstandsbevægelsen påbød øjeblikkelig standsning af terror, og det holdt op.